

Zygmunt Pubanc

Adw. Wiktor Kalka 1914-1986

Palestra 30/12(348), 71-73

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

na pewno do prowincjonalnych (w pejoratywnym tego słowa znaczeniu) adwokatów nie należał.

Przychodząc do adwokatury z bagażem gorzkich doświadczeń życiowych, potrafił je właściwie spożytkować przy wykonywaniu zawodu. Rozumiał ludzi, ich bóle, trapiące ich niedostatki i krzywdy. Na to swoje doświadczenie życiowe nakładał siatkę przepisów prawnych, a wnioski, jakie z tego konglomeratu wyciągał na użytek prowadzonej sprawy, zawsze były oryginalne i nietuzinkowe.

Podjmował się często prowadzenia nietypowych spraw cywilnych, w co wkładał dużo pracy, opracowywał też nieszablonowe i wymagające dużego nakładu pracy pisma procesowe. Był dobrym mówcą sądowym. Swoją skromnością i uczciwością budził uznanie i szacunek zarówno wśród klientów jak i kolegów, cieszył się przyjaznym stosunkiem ze strony sądu i prokuratury.

Był również działaczem społecznym, należał do Stronnictwa Demokratycznego

Miał swoje hobby — myślistwo. Zasiadał w terenowych organach władz Polskiego Związku Łowieckiego.

Za zasługi położone w okresie odbywania służby wojskowej odznaczony został Medalem Zwycięstwa i Wolności oraz Odznaką Grunwaldu.

Odszedł z szeregów adwokatury człowiek skromny, ofiarny, pracowity, znakomity fachowiec, serdeczny kolega.

Cześć Jego pamięci.

Adw. Edmund Samborowski

3

Adw. Wiktor Kalka
1914 — 1986

W dniu 11 lipca 1986 r. zmarł wieloletni dziekan Rady Adwokackiej w Toruniu, a poprzednio w Bydgoszczy, członek naczelnych władz adwokatury — adwokat Wiktor Kalka.

Wiktor Kalka urodził się 17 listopada 1914 r. w Toruniu jako syn Wiktora (który poległ jako żołnierz na dwa dni przed urodzeniem swego syna) i Marii ze Szczodrowskich.

Szkołę podstawową kończy w Toruniu, a świadectwo dojrzałości otrzymuje w Gimnazjum im. Mikołaja Kopernika (również w Toruniu), do którego uczęszczał w latach od 1924 do 1932 roku. Po odbyciu studiów na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego w latach 1932—1936 otrzymuje dyplom i tytuł magistra praw.

Od 1936 do września 1939 roku był aplikantem w Sądzie Okręgowym w Toruniu. Aplikacji nie ukończył. We wrześniu 1939 roku wstąpił do Ochotniczego Batalionu Obrony Warszawy i w dniu 19 września 1939 roku został ranny. Przebywa wówczas do 13 grudnia 1939 roku w Szpitalu Ujazdowskim. Wypisany jako inwalida wymagający dalszego leczenia, wraca do Torunia. Ukrywa się do końca roku 1941. Od stycznia 1942 roku, ukrywając fakt ukończenia studiów i odbywania aplikacji sądowej oraz przynależności do Polskiego Związku Zachodniego, podaje się za buchaltera. Zostaje ulicznym sprzedawcą gazet i zajęcie to wykonuje aż do chwili wyzwolenia.

Od roku 1940 do 1944 był grupowym w Polskiej Armii Podziemnej. Działal pod pseudonimem „Konar”.

W dniu 2 lutego 1945 roku zgłasza się do pracy w Zarządzie Miejskim w Toruniu, gdzie zostaje referentem, a od sierpnia 1945 roku do kwietnia 1946 roku — radcą prawnym. Równocześnie zgłosił się na aplikację sądową i w sierpniu 1946 roku, po złożeniu egzaminu sędziowskiego i po otrzymaniu w lutym 1946 roku nominacji na asesora, w kwietniu 1946 roku zostaje skierowany jako podprokurator do Prokuratury Sądu Okręgowego w Chojnicach. W sierpniu 1948 roku przeniesiony zostaje do Prokuratury we Włocławku, a w maju 1947 roku — do Prokuratury w Bydgoszczy. Od 1 marca 1948 roku został oddelegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pracy w komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym w Bydgoszczy, gdzie do 31 stycznia 1955 roku był wiceprokuratorem.

W dniu 4 lutego 1955 roku Wiktor Kalka zostaje wpisany na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Bydgoszczy z wyznaczeniem siedziby w Toruniu. Referencji bardzo pochlebnych udzielili mu: adw. Józef Cieszyński z Torunia, Antoni Krużyński z Bydgoszczy i sędzia Ignacy Sobczak. Ślubowanie adwokackie w dniu 26 lutego 1955 roku odebrał od niego dziekan Aleksander Frąckowiak.

Adwokat Wiktor Kalka rozpoczął działalność w samorządzie adwokackim już w 1956 roku, będąc do roku 1964 z-cą rzecznika dyscyplinarnego i z-cą członka Wojewódzkiej Rady Adwokackiej w Bydgoszczy. W latach 1951—1962 był kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 3 w Toruniu.

Od roku 1964 do 1973 był wicedziekanem Wojewódzkiej Rady Adwokackiej w Bydgoszczy, a od roku 1973 do 1975 jej dziekanem.

Od 1 stycznia 1976 roku aż do śmierci był dziekanem Okręgowej Rady Adwokackiej w Toruniu.

Był wieloletnim członkiem Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie.

Wiktor Kalka od marca 1945 roku był członkiem Polskiej Partii Socjalistycznej, a od 15 grudnia 1948 roku — Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Był w niej m.in. członkiem egzekutywy POP, agitatorom i lektorem szkolenia partyjnego.

Działalność społeczną prowadził W. Kalka w różnych organizacjach zarówno na terenie Bydgoszczy jak i Torunia, i to — w zasadzie — przez cały okres swojego życia. Był działaczem Związków Zawodowych i Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, Frontu Jedności Narodu oraz Zrzeszenia Prawników Polskich, pełniąc w nich funkcje wiceprzewodniczącego i prezesa.

Jego działalność zawodowa, korporacyjna, partyjna i społeczna zyskała mu powszechne uznanie i wysoką ocenę.

Adwokatura obdarzyła go swym najwyższym odznaczeniem, przyznając mu 12 czerwca 1985 r. Złotą Odznakę „Adwokatura PRL”, a Zrzeszenie Prawników Polskich nadało mu Złotą Odznakę Zasłużonego Działacza ZPP. Państwo zaś uhonorowało dziekana Kalkę Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalami 10- i 40-lecia Polski Ludowej. Ponadto był on odznaczony 28 października 1946 roku „Medalem za Warszawę 1939—1945” oraz Medalem „Za udział w wojnie obronnej 1939”. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej we Włocławku przyznało dziekanowi Kalce w dniu 3 października 1984 roku Złotą Odznakę „Za zasługi dla Województwa Włocławskiego”.

Należy podkreślić, że istotnie dziekan Kalka położył szczególne zasługi dla adwokatury toruńsko-włocławskiej, a także (w poprzednim okresie) bydgoskiej. Śmierć jego okryła prawdziwą żalobą nie tylko adwokatów-członków tej Izby, ale także wszystkich jego przyjaciół adwokatów w kraju.

Wiedzieliśmy o tym, że drogi nam Wiktor był człowiekiem chorującym, ale nie schorowanym. Dlatego nikt z nas nie przewidywał, że odejdzie od nas tak nagle. Był mimo choroby człowiekiem pełnym życia, o czym świadczy chociażby to, że nawet na kilka godzin przed śmiercią przedstawiał nam plany swej dalszej działalności. Był do końca swego życia oddany sprawom adwokatury. Mówiliśmy między sobą, że był urodzonym prawnikiem, ale przede wszystkim — urodzonym dziekanem.

Wśród tych, z którymi współpracował, pozostawił niezatarty ślad swojej aktywności, pracowitości i talentu. Uważał, że sam musi wszystko zrobić, wykonać osobiście, nie oglądając się i nie czekając na innych. Był wymagający, najbardziej zresztą w stosunku do siebie samego.

Dziekan Wiktor Kalka był bezkompromisowy w walce z nieprawidłowościami, zwłaszcza gdy chodziło o rangę adwokatury. Był człowiekiem życzliwym i o otwartym sercu, wrażliwym na ludzką krzywdę i zło. Starał się być bezkonfliktowy. Był na wskroś realistą. Umiał godzić dobro adwokatury z dobrem ogólnospołecznym.

Pracę zawodową Zmarłego cechowała nadzwyczajna staranność i dokładność. Odnaczał się znajomością prawa, orzecznictwa i doktryny. Do każdej sprawy przygotowywał się niezwykle dokładnie i sumiennie. Nie było dla niego sprawy mniej ważnej, każda wymagała maksimum troski. Pozostawił też wielu klientów, którzy byli mu wdzięczni za udzieloną pomoc i serce.

Śmierć dziekana adw. Wiktora Kalki to odejście Człowieka, który dobrze przeżył swoje życie jako adwokat, pozostawił po sobie trwałe i silne wspomnienia. Wychował jako adwokat-pedagog wielu adwokatów młodej i średniej generacji. Ceniono go za zdolności i pasję wychowawczą. Był autorytetem w dziedzinie naszego „Prawa o adwokaturze”, z zakresu zasad etyki i historii adwokatury.

W dniu pogrzebu 15 lipca 1986 roku cmentarz był zapelniony życzliwymi mu ludźmi. Byli przyjaciele, znajomi, sędziowie, prokuratorzy, radcowie prawni oraz ci, których bronił i którym służył swą wiedzą i doświadczeniem.

Pozegnali Zmarłego: w imieniu Naczelnej Rady Adwokackiej wiceprezes adw. Jerzy Biejał, który podkreślił szczególne zasługi dziekana Kalki jako członka NRA dla dobra adwokatury polskiej, a w imieniu adwokatury toruńsko-włocławskiej adw. Zygmunt Pubanc, który przedstawił jego życie i dorobek zawodowy i samorządowy, oraz adw. Jerzy Kwietnicki, kierownik Zespołu Adwokackiego Nr 3 w Toruniu (członkiem tego Zespołu był dziekan Wiktor Kalka), który pożegnał b. serdecznie Zmarłego.

W pogrzebie brali też udział dziekani Rad: Bydgoskiej i Płockiej oraz koledzy adwokaci z sąsiednich Izb.

Tego dnia wszyscy przeżywaliśmy smutek i ból. Dzielił się ze smutkiem i żalem żony Zmarłego Krystyny oraz córek Ilony i Marii. Możemy im i sobie powiedzieć, że pamięć o Zmarłym zostanie na stałe w umysłach i sercach Pomorskiej Palestry, całego środowiska prawniczego.

adw. Zygmunt Pubanc